

ESCRITURA O DELIRI?

Un relat de: [MariaM](#)

Fa temps que m'he abandonat a una passió cega per l'escriptura. La literatura em dóna vida, però la vida em mata, quan em sento eixuta, quan obro l'aixeta i no em surt el raig d'idees que espero. Les fantasies han d'estar ben estructurades i jo escric a raig, ves tu.

L'any ja és a les acaballes, comença un nou any. L'any és mort. Llarga vida a l'any. Vull començar un nou projecte, això és el més estimulants. Aquest matí el problema que ja he esmentat m'envaeix els pensaments. Que es faci la llum, goso a dir.

Faig córrer les cortines i permeto que la claror inundi la saleta a banda i banda. Sembla que la llum penetri per un escletxa, i amb ella l'embrió d'una idea fugissera, que m'afanyaré a atrapar. Primera premissa "has de canviar de vida".

I em preparo, vull començar el més aviat possible. He posat l'imprescindible en una bossa de viatge i, sobretot, el que em cal per escriure i més, encara, quan sóc a punt d'iniciar un nou projecte. He fet unes trucades; reservar una habitació en un hotel i demanar un taxi. Millor no utilitzar el meu cotxe per uns dies. Ni el cotxe ni el meu nom. Base del projecte: "dona guapa i atractiva contracta els serveis d'un detectiu privat. Vol que segueixi a una dona. Ell acceptarà i l'anirà informant."

Conec al detectiu d'un judici en el que ell va aportar proves que podien inculpar a l'empresa on treballava una amiga. En aquell cas es tractava d'espionatge industrial i se les havien dues companyies d'assegurances i una multinacional. El meu, de cas, serà més senzill judicialment, però més abstracte alhora. En contactar amb ell no li he explicat els motius reals, ni de lluny!

Quan he arribat a l'hotelet m'hi he enregistrat amb el meu pseudònim: Sibil•la Pros. Ja ho he fet altres vegades; em coneixen perquè en alguna ocasió m'hi he allotjat durant uns dies, quan necessito aïllar-me per escriure i submergir-me en el món que estigui creant. Justament com ara. Aquesta vegada, però, em cal la complicitat d'algunes persones, perquè la dona que serà espiada s'allotjarà a l'hotel i serà la Sibil•la, o sigui jo mateixa en realitat. Han estat encantats de complaure'm, segurs que els hauré reservat un paper en la novel•la.

De moment tinc el plantejament mig estructurat, el punt de partida; la resta l'aniré construint sense guió, ho deixo a la improvisació i a ELL, que sense saber-ho jugarà un rol important. Es bo, he triat al millor.

Avui he d'intentar dormir costi el que costi. Demà tinc la primera cita, oculta, seré espiada.

He saltat del llit abans que sonés el telèfon de recepció. Tinc un objectiu, arreglar-me, dedicar més temps de l'habitual al meu aspecte, perquè, avui comença l'aventura literària. Miro a través de la finestra. Fa un dia meravellós. Un eucaliptus majestuós sembla l'única cosa viva a la vista. D'ELL ni rastre.

1er. DIA

Una mica més tard la Sibil•la deixa l'hotel, amb decisió, trepitjant fort puja al taxi que l'esperava. Va a uns grans magatzems i un cop allà s'encamina a la secció de perfumeria; s'hi entretén, vagarejant a poc a poc; selecciona, paga, recull els paquets i canvia de planta tot deixant-se dur per les escales mecàniques, i per la seva intuïció femenina, fins a la seva temptació més íntima, la llenceria. En el desplaçament no ha deixat de mirar al seu voltant, no hi ha pas massa gent, però ELL no hi és o no es deixa veure. Contempla unes peces, gairebé les acarona i se les acosta al seu cos, talment com si, amb una naturalitat innata, tractés de seduir algú; se les endú a l'emprovador, un conjunt negre de calces i sostenidor i una camisola. Més endavant, s'ha quedat amb una boina i una bufanda, que ja du posades.

Carregada amb unes quantes bosses, i pensant si no s'haurà excedit, vist que quasi s'ha fet l'hora de dinar, se'n va cap al restaurant, sense presses fins que el descobreix a ELL dirigint-se a una taula. Ara, sí, li vénen les presses, vol arribar al més a prop possible d'on ELL s'ha instal•lat. En acostar-s'hi ella aixecà la vista. Uns ulls blaus preciosos; aquells ulls que ja l'havien fascinada. La Sibil•la ha respost a la seva mirada amb un somriure deliciós.

El dinar s'ha fet curt, l'un i l'altra havien estat sobris a l'hora d'omplir les safates. En la d'ell no hi ha postres, tan sols un cafè; en la d'ella un plàtan que pela amb les mans i comença a menjar a poc a poc abans que ELL acabi per marxar. Es sap observada i, certament, durant el dinar ha estat una bona representació la seva, jugant amb la copa de vi, xuclant les potes de l'escamarlà i, sobretot, amb el plàtan! Magistral.

Tarda a casa. Tinc material per poder treballar i ficar-me en la història. També em convé relaxar-me.

2n. DIA

He enviat a la Sibil•la a córrer, encara és d'hora, però una dona com ella, bonica, amb un cos saludable i una estètica esportiva i desenfadada, no ha de malmetre el seu paper, cal cuidar els detalls. Per a més tard, ja l'hi tinc preparada una altra actuació més lúdica i sexy.

Ha sortit ben equipada, les cames a la vista, cobertes per unes malles i al cap una gorra de llana. El parc per on correrà (correré) és a tocar de l'hotel. Segur que ELL ha acudit a la cita però, de moment, és invisible.

En tornar l'hi ha semblat veure'n com una ombra, però no n'està certa.

Quan trepitja el carrer per segona vegada, la seva imatge és una altra. Ara camina amb elegància enfilada en unes sabates amb taló d'agulla; porta un vestit cenyit, cobert per un abric sense botons que es mou airoso

al seu compàs. Altra cop puja a un taxi –caldrà estar atenta a les despeses- que la condueix davant d'un sexy-shop.

Coneix a alguns dels que hi treballen; de tant en tant s'hi deixa caure, quan necessita que li aclareixin el funcionament d'un dels articles; en el camp de l'erotisme està una mica antiquada i quan escriu li agrada fer-ho amb el màxim de realisme e possible. Un cop a dintre ha estat parlant amb un dels coneguts, va fent temps, per si de cas ELL gosa entrar l'haurà de veure per força. Ha gosat, certament; s'ha recolzat en el taulell, sense immutar-se, esperant ser atès.

Mentre, la Sibil•la, recula un pas preparada per tocar el dos, (jo i les meves intencions). Si he de ser sincera no m'agrada gens ser aquí, i no vull dir que sigui tímida, però; tot sigui per amor a la literatura.

S'ha acomiadat amistosament del noi amb qui parlava, sense girar el cap però mirant-lo a ELL de reüll.

Estimulada per l'adrenalina i amb el cap traient fum, ha anat a creuar el carrer sense adonar-se'n del cotxe que venia i que, malgrat la frenada, no s'ha pogut aturar a temps.

L'últim que ha sentit és el soroll de la frenada, i el primer, en despertar, el soroll característic del túnel de l'aparell de la RM. Havia arribat a l'hospital amb ambulància, acompanyada, digueren, d'un home que havia presenciat l'accident i que se n'anà just quan ella ornava en sí. No hi havia cap dubte que era ELL.

Em van donar d'alta l'endemà, després d'estar ingressada per precaució. Ara que ja tinc el cap clar, inclús massa, em preguntava fins a quin punt en sortiria ben parada de tot plegat i si amb la pantomima que havia posat en escena s'havien complert les expectatives que tenia pel que fa al projecte.

Encara no he trobat resposta, una de debò. És cert que hi he treballat, però, em temo que no ha surt com esperava, es clar que tampoc havia estat tan prodigiosa la idea. Quan es tracta de crear, la vida s'ocupa de realitzar escenificacions perfectes. La vida és qui les controla i jo, tal vegada, en vaig perdre el control.

Ara ja sóc a casa amb molt de material de base per desenvolupar; en part és ELL qui me l'ha proporcionat. Si el que realment jo pretenia era la descripció, l'estudi a fons del personatge e la Sibil•la, l'he tingut i amb escriu.

Però, encara em falta lligar caps d'aquella mena de somni que havia començat.

Els informes que ELL em deixà a l'apartat de correus estaven escrupolosament redactats i ordenats, text i fotos corresponents. A causa de l'accident, el meu projecte, pel que fa al seguiment, s'hagués vist interromput, però ELL se m'avançà.

En una nota breu em comunicava que per raons d'ètica professional no podia continuar amb el cas. S'havia enamorat de l'objectiu a investigar.

A penes començada la història em veig obligada a aturar-la o a modificar-la. Ha pres una nova dimensió, la bogeria sublim. Si en algun moment m'havia interrogat fins a quin punt en sortiria ben parada de tot plegat, ara en tinc la resposta. Resposta inesperada. O no? No s'hi val enganyar, però enganyar-se encara és pitjor.

Realment, fou una qüestió literària el motor que impulsà el projecte? O més aviat s'hi amagava el desig de ser observada, de saber com em veia, quin sentiment despertava en un home experimentat com ELL?

Pel deliri no hi ha explicació; tard o d'hora irromp en totes les vides, i tal vegada sigui molt pobre l'existència de qui no se n'hagi vist arrossegat si més no una vegada.

M'anoto una frase que escriuré quan s'escaigui.

ELL digué què n'era de bonica! I la Sibil•la, o sigui jo, li respongué que estava viva, que no parés...M'encantava!